

Sygnatura akt VI Ka 1126/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 lutego 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

Sędziowie SSO Marcin Mierz

SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r.

sprawy **D. A.** ur. (...) w

S., syna L. i T.

oskarżonego z art. 18§3 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 sierpnia 2013 r. sygnatura akt III K 1376/12

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. I. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

Sygn. akt: VI Ka 1126/13

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 14 sierpnia 2013 r. (sygn. akt III K 1376/12) apelację wniósł obrońca oskarżonego D. A..

Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi I instancji:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. sprowadzającą się do przypisania sprawstwa oskarżonemu w wyniku jednostronnej i nie uwzględniającej wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, wydania wyroku skazującego wbrew zasadzie obiektywizmu, naruszeniu obowiązku dążenia do prawdy materialnej;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść przez uznanie, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo, mimo istotnych wątpliwości wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego;
- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu.

Podnosząc te zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego ewentualnie
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Podnieść należy, że przebieg wydarzeń Sąd I instancji ustalił prawidłowo. Poczynione w tym zakresie ustalenia znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy i w pełni uzasadniają przyjętą kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku.

W tym zakresie Sąd Odwoławczy nie znalazł najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd I instancji oceny przeprowadzonych na rozprawie dowodów ani też do zakwestionowania poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Nietrafnie obrońca wywodzi, że nie ma bezpośredniego dowodu, który potwierdziłby pomocnictwo oskarżonego w popełnieniu przestępstwa. Z zeznań świadka J. B. wyraźnie wynika, że razem z oskarżonym zajmował się wyłudzeniem kredytów, a firma (...) została założona właśnie w tym celu. Świadek również zeznał, że do J. K. jeździł oskarżony i dostarczał mu stosowne zaświadczenia o zatrudnieniu, natomiast nie pamiętał kto wypisywał te zaświadczenia. Zeznania J. B. zostały potwierdzone przez J. K., który stanowczo zeznał, że podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) dostarczył mu oskarżony. Zeznania tych świadków są konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają.

Sąd Rejonowy w sposób bardzo precyzyjny rozeznał treść złożonych przez tych świadków zeznań i uzasadnił powody dla których uznał je za wiarygodne. Obrońca swoją apelację oparł na próbie wykazania, że w sprawie istnieją tylko poszlaki, a brak jest bezpośredniego dowodu, który wskazywałby na winę oskarżonego. Świadkowie J. B. i J. K. zostali bezpośrednio przesłuchani przed Sądem, a ich zeznania w pełni zasługują na uwzględnienie. Trafnie Sąd Rejonowy zauważył, czego zdaje się nie dostrzegać skarżący, iż świadkowie ci, faktycznie nie mieli żadnego motywu w obciążaniu oskarżonego i siebie. Okoliczność, iż nie można ustalić sprawcy podrobienia zaświadczenia nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy odniósł się również wbrew twierdzeniom apelującego do wyjaśnień oskarżonego i uznał je w całości za niewiarygodne. Rozbieżności i sprzeczności wewnętrzne czy wzajemne pomiędzy poszczególnymi osobowymi środkami dowodowymi (konkretnymi zeznaniami czy wyjaśnieniami) są rzeczą powszechnie występującą w procesie karnym. Ocena ich wiarygodności może i musi być dokonywana wyłącznie w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 k.p.k., a więc zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. W żadnym razie do dylematów związanych z oceną wiarygodności konkretnych środków dowodowych nie znajduje zastosowania wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada *in dubio pro reo*. Wątpliwości, o których mowa w tym przepisie, to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się

usunąć. Wątpliwości dotyczące, co do zasady ustaleń faktycznych, ale nigdy nie tego, które ze sprzecznych środków dowodowych zasługują na przymiot wiarygodności.

Sąd Rejonowy, ocenił, że wiarygodne były zeznania J. B. i J. K.. Autor apelacji nie wykazał, aby ocena ta dotknięta była rażącymi wadami, naruszającymi kryteria wskazane w art. 7 k.p.k. Argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji obrońca przeciwstawił wyłącznie własną subiektywną ocenę tych dowodów, co - rzecz jasna - apelacyjnej skuteczności przynieść nie mogło.

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny dowodów, a zatem brak jest podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych na etapie instancji odwoławczej.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zawiera argumentów, które mogłyby podważyć trafność rozumowania Sądu Rejonowego. Sprowadza się ona właściwie wyłącznie do negacji oceny dowodów dokonanej przez Sąd Orzekający, przy czym nie wykazuje skarżący czym uchybił ów Sąd w przeprowadzonej ocenie, w wyprowadzonych wnioskach kryteriom logicznego rozumowania i zdrowemu rozsądkowi.

Prawidłowa jest też przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił też i należycie ocenił stopień społecznej szkodliwości. Wymierzając oskarżonemu karę uwzględnił zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, jakie po jego stronie występują, a także kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k., co jasno wynika z uzasadnienia wyroku, zaś argumenty tam przedstawione w pełni zasługują na uwzględnienie. Zasadniczymi okolicznościami obciążającymi było: działanie we wzajemnym porozumieniu z innymi osobami oraz uprzednia karalność oskarżonego. Sąd Okręgowy uznał także, iż wymierzona oskarżonemu kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, nie może być uznana za niewspółmierną do stopnia winy oskarżonego i okoliczności przypisanego mu czynu oraz za rażąco surową. Wymierzona grzywna uwzględnia sytuację majątkową i materialną oskarżonego. Tak kształtowana kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, a także cele w zakresie kształtowania świadomości społecznej.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji na mocy przepisów powołanych w części dyspozytywnej wyroku, orzeczono jak na wstępie.